

Zarzut drugi, zgodnie z którym Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo i zasadę pewności prawa usiłując ograniczyć zakres zastosowania orzecznictwa Piraiki-Patraiki i Dreyfus (w szczególności ze względu na ograniczenie się do spraw, w których akt unijny został przyjęty na wniosek państwa członkowskiego i ograniczając się do spraw o „bardzo szczególnym stanie faktycznym”).

Zarzut trzeci, zgodnie z którym Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo ograniczając przysługujące na mocy art. 263 TFUE uprawnienia do wniesienia skargi. Jest to niezgodne z właściwą wykładnią art. 263 TFUE po zmianach wprowadzonych traktatem lizbońskim, w szczególności w kontekście jego celu oraz zasady skutecznej ochrony prawnej.

Zarzut czwarty, zgodnie z którym, gdyby Sąd Unii Europejskiej zastosował do niniejszego przypadku właściwe zasady prawne, DARD zostałyby uznany za podmiot, którego akt „dotyczy bezpośrednio”. W szczególności, zgodnie z prawem ustrojowym Zjednoczonego Królestwa organy administracji zdecentralizowanej — w tym przypadku DARD — ponoszą bezpośrednio koszty odmowy pokrycia wydatków. Związek przyczynowy jest bezpośredni i automatyczny. Brytyjskie zasady decentralizacji są ustalone (sprawa C-428/07 Horvath Zb. Orz. s. I-6355), a jakkolwiek argument, zgodnie z którym ich stosowanie nie jest „oczywiste”, jest nie do przyjęcia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bruxelles (Belgia) w dniu 22 maja 2012 r. — Christian van Buggenhout i Ilse van de Mierop (syndycy masy upadłości spółki Grontimmo SA) przeciwko Banque Internationale à Luxembourg

(Sprawa C-251/12)

(2012/C 200/18)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de commerce de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona powodowa: Christian van Buggenhout i Ilse van de Mierop, avocats (syndycy masy upadłości spółki Grontimmo SA)

Strona pozwana: Banque Internationale à Luxembourg

Pytania prejudycjalne

- 1) W jaki sposób należy rozumieć słowa „świadczenie do rąk dłużnika” zawarte w art. 24 rozporządzenia WE nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. ⁽¹⁾?
- 2) Czy słowa te należy rozumieć w ten sposób, że obejmują one swym zakresem zapłatę dokonaną na rzecz wierzyciela upadłego, dokonaną na jego żądanie, w sytuacji, gdy osoba, która spełniła to świadczenie pieniężne na rachunek i na rzecz upadłego, uczyniła tak nie wiedząc o wszczęciu w innym państwie członkowskim postępowania upadłościowego wobec dłużnika?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 19, t. 1, s. 191).

Postanowienie Prezesa pierwszej izby Trybunału z dnia 7 maja 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Essen — Niemcy) — Dr Biner Bähr jako syndyk masy upadłościowej Hertie GmbH przeciwko HIDD Hamburg-Bramfeld B.V. 1

(Sprawa C-494/10) ⁽¹⁾

(2012/C 200/19)

Język postępowania: niemiecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 29.1.2011.